

ZONDAG 4

De schuldige mens tegenover Gods rechtvaardigheid

Psalm 79 : 4 en 7
Lezen: Job 34 : 1-23
Psalm 90 : 4 en 7
Psalm 103 : 2 en 6
Psalm 25 : 10

Geliefden, het Woord van God dat wij u thans willen prediken is naar Zondag 4 van onze Heidelbergse Catechismus. De vragen 9, 10 en 11.

Vraag 9: Doet dan God den mens niet onrecht, dat Hij in Zijn wet van hem eist, wat hij niet doen kan?

Antwoord: Neen Hij; want God heeft den mens also geschapen, dat hij dat kon doen; maar de mens heeft zichzelf en al zijn nakomelingen, door het ingeven des duivels en door moedwillige ongehoorzaamheid, van deze gaven beroofd.

Vraag 10: Wil God zulke ongehoorzaamheid en afval ongestraft laten?

Antwoord: Neen Hij, geenszins; maar Hij vertoornt zich schrikkelijk beide over de aangeboren en werkelijke zonden, en wil die door een rechtvaardig oordeel tijdelijk en eeuwiglijk straffen; gelijk Hij gesproken heeft: Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen.

Vraag 11: Is dan God ook niet barmhartig?

Antwoord: God is wel barmhartig, maar Hij is ook rechtvaardig; daarom zo eist Zijn gerechtigheid, dat de zonde, welke tegen de allerhoogste majesteit Gods gedaan is, ook met de hoogste, dat is met de eeuwige straf naar lichaam en ziel gestraft worde.

Deze vierde Zondag spreekt ons van de schuldige mens tegenover Gods rechtvaardigheid. We overdenken dan de straf der zonde:

1. Deze vindt haar oorzaak in de schuld
2. Deze straf is naar de maat van Gods wet
3. Heeft haar zekerheid in Gods rechtvaardigheid

Is God rechtvaardig? Daar gaat het om. Immers, Hij komt met een eis, die we niet kunnen volbrengen; en het is toch de grondslag van elke wetgeving dat de

wetgever datgene eist, wat redelijkerwijs binnen het vermogen van de mens ligt om dat te volbrengen.

Stel voor, dat iemand mij gebod te vliegen als een vogel of te zwemmen als een vis. Ge zoudt zo iemand, die geen rekening houdt met de vermogens van de mens, terecht een dwaas noemen, een onzinnige, die eist waar niet is. Past deze beschuldiging ook niet op God? Als we, zoals we gezien hebben, zo verdorven zijn, wij en onze kinderen, geen mens uitgesloten, zo verdorven dat wij helemaal onbekwaam zijn om iets goed te doen. Daar tegenover, dat we tot alle kwaad geneigd zijn. Als dat nu zo is, als dat nu van elk mens geldt, als dat begint bij de bron van het leven, bij onze ontvangenis en bij onze geboorte, dan is er toch ook geen opknappen meer mogelijk? Dan moet toch ook noodzakelijk de eis vervallen?

Ach, het is waar, we komen hier alleen uit wanneer we te rade gaan met het Woord van God. Wanneer we onze menselijke logica als maatstaf nemen, dan moeten we altijd bedenken, dat dat een verdorven en verduisterde logica is. Dan zeggen we: Nee, dat kan God niet eisen. God kan niet zó Zijn rechtvaardigheid openbaren en handhaven, zodat Hij, terwijl ik niets goeds kan, toch van mij eist dat ik volmaakt goed kan zijn. Je kunt toch van een blinde niet eisen dat hij ziet en van een lamme dat hij loopt? Je kunt toch van een kind niet eisen dat het de last draagt van een volwassene?

En God staat op Zijn eis. Hij zegt: Ik eis volmaakte gehoorzaamheid. Wie in het minste ongehoorzaam is, die zal Ik straffen. Over die komt Mijn geduchte toorn met tijdelijke en eeuwige straf naar lichaam en ziel. Is dat dan niet juist onrechtvaardig van God? Heeft dat nog iets te maken met die God, Die in de Bijbel wordt voorgesteld als een allervriendelijkst Ontfermer en als een allerbarmhartigst Vader? We komen hier alleen uit, wanneer we onze gedachten gevangen leggen onder de gehoorzaamheid van Gods logica, en die is dan wel wat anders dan de logica van ons. Gods logica is zo: Hij zegt: Ja, maar mens, hoe komt het dan, dat u zo bent? Ik heb u toch zo gemaakt, dat u Mij liefhad?

Ik heb u toch van alle goed verzorgd? Ik heb u naar lichaam en ziel toegerust met alle sierlijke gaven. Ik heb u naar Mijn beeld gemaakt, ge was rechtvaardig en heilig en in alles volmaakt. Daarenboven heb Ik u geplaatst in een lusthof. De eis, die Ik u stelde was een zeer lichte eis. Tegenover de eeuwige beloning met de eindeloze gelukzaligheid heb ik slechts een kleine proeftijd gesteld met een zeer lichte opgave. Die opgave was: van al de bomen van deze hof zult ge vrijelijk eten, maar van deze boom, die in het midden van de hof staat, niet. Van de boom der kennis, des goeds en des kwaads, daarvan zult ge niet eten.

De naam van die boom wees reeds op hetgeen er geschieden zou wanneer Adam en Eva ontrouw zouden zijn. Ze zouden dan niet alleen het goede, maar ook het kwaad kennen. Bevindelijk het kwade kennen en daarmee hun heerlijkheid verliezen. Zo heeft God het gedaan. Wij noemen iets goed, wanneer het beantwoordt aan het doel, waartoe wij het bestemd hebben. Nu,

God heeft de mens bestemd om in het geschapene zijn Schepper te dienen. We waren goed, aan alle kanten, daar ontbrak niets aan. Nu kunt u toch niet veronderstellen, dat God genoeg neemt met een hatelijk en hatend mens, als Hij een liefhebbend mens gemaakt heeft. Nu kunt u toch niet denken dat God genoeg neemt met een mens, die in vijandschap tegen Hem blaakt en die van Zijn wetten ten diepste niets weten wil? Die liever zichzelf, de wereld en de zonde dient, dan dat hij God dient?

En dat, terwijl hij uit de hand van zijn Maker is voortgekomen als een lief en als een getrouw kind, dat altijd lust had om in zijns Vaders wegen te wandelen. Dat is Gods logica. God zegt: Mens, hoe komt het toch, dat u er zo ellendig aan toe bent? Hoe komt het, dat u bloedt uit duizend wonden? Hoe komt het dan, dat u zover van Mij af leeft? Dat is toch Mijn schuld niet, zo heb Ik u toch niet gemaakt? God heeft de mens zo geschapen staat er, dat hij dat kon doen en dat geheel vrijwillig. Hij kon het doen. Maar....!

O, dat ellendige "maar". Maar de mens heeft zichzelf en al zijn nakomelingen door het ingeven des duivels en door moedwillige ongehoorzaamheid van deze gaven beroofd. Ik weet, dat men in deze dagen, waar op de markt van allerlei theologie zoveel te koop is, daar nogal flink tegenaan trapt. Ach, het is ook zo moeilijk voor de mens, die de zonde loochent als opstand en revolutie tegen God, om de straf te billijken. Als u de val loochent, als u loochent, dat er een tijd gekomen is in het leven van de reine mens, dat hij onheilig en onrein geworden is, dan is het natuurlijk onlogisch om te spreken over een straf, van een eeuwige straf, een straf van God over de mensen.

Daar begint de ellende. Als u loochent, dat zonde opstand is tegen God, dan kunt u het niet klaar krijgen met het denken over de straf. Als de zonde enkel maar een boze zweer is op het menselijk geslacht, dan moet u daar geduld mee hebben. Dan moet u daar allerlei zalfjes en allerlei middeltjes voor zien te vinden, opdat die boze zweer eindelijk zal doorbreken en daarna genezen zal. Dan is zonde niets. Ja, het gaat die kant heen in het denken van velen.

Zodra je loochent, dat er een eerste mensenpaar geweest is in het Paradijs, krijg je het natuurlijk ook moeilijk met de zondeval. Want wat is dat dan geweest? Iemand die zegt: daar is geen Paradijs geweest, daar is geen Adam en Eva geweest, daar is geen boom der kennis des goeds en des kwaads geweest, daar is geen slang geweest door wie de duivel gesproken heeft, die raakt natuurlijk ook in de knoop met de oorsprong van de zonde. Die raakt ook in de knoop met de geschiedenis van de val. Die moet wel noodzakelijk tot een andere theorie komen dan de Bijbel ons zegt. Dan is de verdorven mens wel zo bijdehand om het scherpe dat Gods Woord laat horen weg te nemen, en de mens tot een slachtoffer te maken in plaats van een schuldenaar. Een slachtoffer dat met veel zwakheden bezet is. Een slachtoffer, waaraan veel verkeerd is, maar dat met wat menselijk hulp en met wat goede wil te verbeteren is, en alzo tot een beter mensdom gebracht zal worden. Maar geliefden, dan ontkent men natuurlijk ook het gestrenge recht van God. Dat ligt in elkaars verlengde.

Als de zonde niet meer is de afval van God, dan is de eeuwige straf, dan is de hel een hersenschim; opgekomen in het ziekelijk brein van wat piëtistische dromers. Natuurlijk, als de zonde niet wezenlijk is, waarom moet dan de straf wezenlijk zijn? Als de afval niet echt is, waarom moet dan de hel echt zijn? Dan ligt het vanzelfsprekend in het verlengde van het denken om te zeggen, dat die hel toch niet is, zoals die oude gelovigen altijd gedacht hebben, zoals de Bijbel ons op vele plaatsen met schrille kleuren tekent. Dan is die eeuwige straf heel anders. Misschien is er dan helemaal wel geen eeuwige straf en misschien is heel die fantasie van een vuur dat brandt en van een eeuwig pijnlijden en een knersen van tanden en van een kauwen van tongen van pijn, misschien is het wel allemaal een overdreven spreekwijze. Oosterse overdrevenheid, dichterlijke taal, waar je niet van op aan kunt.

Maar als de zonde in ons leven als zonde bekend wordt, als afval van God, als revolutie, als rebellie tegen God, dan wordt de straf billijk. Dan is het recht Gods geheel naar waarheid.

Dan is er, omdat we tegen de Eeuwige God gezondigd hebben, ook een eeuwige straf die rechtvaardig is. O, ook in ons denken, al loochenen we de geschiedenis van schepping en val niet, ook in ons denken is het moeilijk God gelijk te geven. Ook onze natuurlijke logica wil niet aan Gods logica. Er moet ook in ons aller leven een wonder gebeuren om het eerlijk voor God te verspelen en om het eerlijk aan God te bekennen: o, God, U hebt gelijk. Anders kunnen we misschien met ons verstand de waarheden nog wel verdedigen ('k heb er reeds iets van gezegd), maar dan blijven we toch ten diepste in ons hart ver bij die waarheid vandaan. Dan hebben we toch ten diepste in het binnenste van ons hart een afkeer vooral van deze waarheid.

De waarheid van 's mensen val en de waarheid van de totale verdorvenheid van al zijn nakomelingen. Wat kan dat kindje er nu aan doen? Dat kindje van enkele uren oud. Dat kindje heeft toch niet om het leven gevraagd. Moet dat kindje nu ook de verdoemenis onderworpen zijn en als het sterft voor eeuwig verloren gaan? Druist dat niet in tegen elk gevoel van humaniteit, van menselijkheid? Druist dat niet in tegen alle normen van recht en wet? Wat kunnen die kinderen eraan doen? Wij hebben part noch deel aan de erfenis van Adam, wíj hebben toch niet gezondigd en wíj hebben toch niet het gebod van God overtreden. Wij zijn maar op deze aarde geworpen, zo zegt de ongelovige. We hebben er niet om gevraagd. We zijn geboren, omdat we geboren moesten worden. En moet dat dan allemaal zo?

Geliefden, ach, zal ik God rechtvaardigen, zal ik in het pleit gaan om Hem als Rechter, als rechtvaardige God te verdedigen? God heeft dat niet nodig, niet van mij en niet van u. Want boven ons menselijk weten en boven ons aanvaarden van Zijn rechtvaardigheid staat Hij, Die te rein van ogen is dat Hij het kwade zou kunnen zien. Zal de Rechter van de ganse aarde geen recht doen? Zal er verdraaidheid zijn in Hem, Die de rechtvaardigheid Zelve is? Alle vlees behoort de hand op de mond te leggen en Gode te zwijgen. Ik weet het. Daarmee zijn vele vragen niet opgelost en daarmee buigt ons hart van

nature niet onder dit recht van God. Het zal God niet beletten Zijn recht te handhaven en te blijven Die Hij is. Zal onze onmacht, Zijn recht verslinden? Zal onze dodelijke schuld Zijn eis op ons kunnen verzwakken?

O, zondaar, laat ons in die weg niet langer tegen God opstaan. Want, die in zijn hart verborgen of openbaar de verbintenis van Adam blijft ontkennen, vindt nooit de rust in die laatste Adam, Jezus Christus. Voorwaarde om de eeuwige vrede met God binnen te gaan, is het knielen onder de soevereine wil van God, dat Hij niet alleen onze eerste vader onder de straf der zonde deed komen maar ook in hem al zijn nakroost. Wie deze verbondshandeling met God ontkent, die heeft ook geen deel aan het andere verbond, aan die andere Adam, die laatste Adam, Jezus Christus.

En daarom laat ons, liever dan de verborgenheden Gods curieuslijk te onderzoeken, als vlees zwijgen voor Gods aangezicht. Laat ons biddend aanvaarden, wat God ons verkondigt van erfschuld en erfsmet. Laat ons vóór alle dingen geloven, dat God niet onrechtvaardig kan zijn. En als er dan toch nog vele knopen zijn, en als er dan toch nog vele onoplosbare raadsels zijn, laat ons dan vóór alles bedenken, dat die raadsels er zijn, omdat ons verstand verduisterd is. Omdat ons hart Gode vijandig geworden is, omdat we de rechte wegen Gods niet meer verstaan. Maar laat ons ophouden heimelijk of openbaar God te beschuldigen van onrecht, want zo wordt ons hart steeds harder en zo werken we ons steeds verder van God af. Zo sluiten we zelf moedwillig het pad af naar de genade van de Borg van het andere verbond, Jezus Christus, onze Heere.

Dat die opstand en die wrevel en die onverenigdheid in uw hart is, dat kan ik begrijpen, maar voedt u dat, stijft u dat, wilt u daarin gestijfd worden en vindt u daarom de aloude gereformeerde leer hard en koud en onmenselijk en wraakzuchtig? Strijdt dan tegen deze gedachten, strijdt daar tegen, terwille van uwer ziele zaligheid. Want denk eens een ogenblik, dat het waar is wat de moderne leer, wat de vrijgeesten leren. Denk eens een ogenblik in, dat het waar is, dat de straf der zonde niet zou zijn de eeuwige dood, dat er geen eeuwige straf, geen eeuwige hel, geen eeuwige verdoemenis zou zijn.

Denk eens even in, dat er toch nog een weg is, waardoor alle mensen gelukkig zullen worden, zoals sommige mensen, die de alverzoening leren, ons willen wijsmaken. Dat er geen eeuwige hel is, alleen een eeuwige hemel, een eeuwige gelukzaligheid, dan is het offer van Jezus Christus tevergeefs gebracht. Dan is er toch nog een andere weg om de welverdiende straf te ontgaan, om tot genade te kunnen komen. Maar dat houdt ook in, dat ons geloof in Jezus Christus ijdel is. Dan zullen we, door op Hem te vertrouwen, het licht niet aanschouwen.

Dan is God een God van Ja en Nee. Als God Zijn gerechtigheid ombuigt voor een deel der mensheid, waarom zou Hij dan hetzelfde niet doen voor een ander deel der mensheid? Als God nu toch eenmaal alles zalig zal maken, zelfs de duivelen in de hel, zoals sommigen leren, wat baat het dan in Christus te geloven? Als terwille van die mensen en van die duivelen God van Zijn

gerechtigheid zal afzien, wat hebben wij dan voor garantie, dat God Zijn Woord aan ons vervullen zou, die in Jezus Christus geloofd hebben? O, als u ook maar één stap op de weg doet naar die moderne theorieën, die afwijken van het Woord van God en de aloude gereformeerde waarheid, dan berooft ge uzelf daarmee van alle troost. Dan is de vastheid van de zaligheid, die in Christus is, ondermijnd. Dan zijn we de ellendigste van alle mensen.

Dan zijn er geen vastigheden meer. In God niet en in de wereld niet. In het Woord van God niet en door de werkingen van de Heilige Geest niet. Doch Gode zij dank, het Woord van God bestaat tot in der eeuwigheid en die daar op vertrouwt, zegt de Heere Zelf, die is als de berg van Sion en die zal in der eeuwigheid niet wankelen (Ps.125:1). Hoe vernederend voor ons deze waarheid ook is, we willen eerbiedig voor God belijden, dat we in onze eerste vader als zijn nakomelingen door ingeven van de duivel en moedwillige ongehoorzaamheid ons van deze gave hebben beroofd. Door het ingeven van de duivel. Dat betekent geen verkleining van de straf. Dat is niet zoiets van: ach ja, die arme man, hij is verleid geworden. Was er geen duivel geweest, hij ware niet gevallen. Ach nee, de verzoeking van de duivel was zo in het oog lopend, dat Adam en Eva met de volmaakte kennis die God hen gegeven had, die list, die verleiding van de duivel door moesten hebben. De duivel, die ze wijsmaakte dat ze als God zouden zijn, wanneer ze naar hem zouden horen. Dat alleen al had Adam en Eva moeten afschrikken van zijn woord. Wat? Wij als God zijn? Wij, Zijn maaksel? Kinderen die niet liegen zullen, die gelukkig zijn in dit aards Paradijs, dat God ons gegeven heeft en die straks het hemels Paradijs zullen bezitten? Zullen wij trachten als onze Vader te zijn? Als onze Maker te zijn? Maar ze hebben het niet gezegd. Ze hebben satan niet tegengesproken. Ze hebben zich laten verleiden. Daarom staat er: door moedwillige ongehoorzaamheid van deze gaven beroofd. Die misdaad, die heeft onze vader gewild. Samen met zijn vrouw heeft hij dit sinistere, dit duivelse spel tegen God gespeeld ten einde toe. Als wij nu weigeren dit te erkennen, dan blijft God nochtans op Zijn eis staan en dan komt de botsing. Als ik daar niet aan wil, als ik me daaraan niet onderwerp, als ik hier hoofdschuddend aan voorbij ga, dan blijft God toch eisen. Hij kan niet anders. Hij geeft Zijn gerechtigheid niet prijs.

Wil God zulk een ongehoorzaamheid ongestraft laten? Ziet God het door de vingers? Neen Hij, geenszins; maar Hij vertoort zich schrikkelijk beide over de aangeboren en werkelijke zonden, en wil die door een rechtvaardig oordeel tijdelijk en eeuwiglijk straffen. Kijk, daar heb je het nou. Daar heb je de botsing en in die botsing wint God het zeker. Want de overtreding tegen Gods gebod is een persoonlijke overtreding tegen de Wetgever.

Dat is in het natuurlijke niet zo. Als ik een overtreding bega, dan behoeft dat geen overtreding of misdrijf te zijn tegen de rechter zelf, voor wie ik straks verschijnen moet. Het kan zelfs zijn dat de rechter een van mijn beste vrienden is, en dan oordeelt en veroordeelt die rechter naar de wet. Maar ik heb tegen hemzelf niets gedaan. Hij is niet kwaad op mij en ik niet op hem.

Hij oordeelt naar de wet. Maar elke overtreding van Gods wet is een aanranding van God zelf. Want die wet is de openbaring van het goddelijk wezen. God zegt in de wet: Zo ben Ik. En elke schending van elk gebod is een aanranding van God zelf. Als Gods Geest het hart verlicht, dan gaan we het zien, dat de zonde, die we tegen vader en moeder bedreven hebben, zonden zijn tegen God. De zonden, die we tegen onze vrienden en vriendinnen bedreven hebben of met hen bedreven hebben, dat zijn zonden tegen God. Elke zonde of het nu diefstal is of dat het hoogmoed is of dat het gierigheid is of dat het eerzucht is, elke zonde is zonde tegen God, tegen die wet van God, tegen God zelf, een persoonlijke belediging van Gods majesteit.

Daarom neemt God de zonde zo erg. En daarom is elke zonde, hoe klein ook in onze ogen, majesteitsschennis. O, laat ons hieraan eens denken. We denken vaak als we van een ander iets wegnemen, ach, hij heeft toch genoeg, hij merkt het niet eens. Dat weinigje, dat we van die ander of van onze baas wegnemen, nu wat geeft dat? Ach, dat geeft misschien voor die baas helemaal niets. Misschien merkt hij het ook nooit, maar het is zonde tegen God, het is aanranding van Gods gezag. Het is krenking van Zijn majesteit. Gij schendt daarin God zelf en dat zal de Rechter van de ganse aarde wreken. Dat zal Hij wreken door straf. En achter de straf staat de toorn van God. Dat is niet te scheiden, maar wel te onderscheiden. Want alle mensen delen in de straf, maar alle mensen voelen de toorn niet in die straf.

Adam en Eva, zodra ze zich losgerukt hadden van God, voelden zich hulpeloos. Hoewel ze nog in het Paradijs leefden. De bomen bloeiden nog even mooi als gisteren en de vruchten hingen nog even schoon aan de takken als eergisteren, alles was nog even prachtig en schoon. En toch, zij krompen in elkaar van angst. Zij weten geen raad meer. Zij zijn doodsbenuwd. Tussen twee haakjes, ziet u wel, al wordt de aarde een Paradijs, dat de mens toch niet gelukkig zal zijn buiten God en buiten Christus. Adam heeft ook even in dat Paradijs geleefd, maar hij was niet meer gelukkig, hij was diep ongelukkig, dood-ongelukkig. Doodsnood beklemde zijn ziel.

Zo is het nu, alle mensen delen in die straf, maar alle mensen voelen die toorn niet achter die straf. De eerste wereld deelde in die straf. Sodom en Gomorra hebben bijzonder gedeeld in die straf. Korach, Dathan en Abiram, koning Herodes en noem ze maar op in de Schrift, ze zijn door God, op een voorbeeldige wijze, door God gestraft. De straf komt, God zal dat doen. Want Hij vertoornst zich schrikkelijk, beide over de aangeboren zonden, dat zijn de erfzonden bestaande uit erfsmet en erfschuld, en de werkelijke zonden. Niet dat de aangeboren zonden geen echte zonden zijn, maar dat woord "werkelijke" heeft hier de betekenis van dadelijke zonden. Dus de ene soort zonde, daar word ik mee geboren, daar ben ik mee besmet reeds in de moederschoot, maar die andere zonde, die werkelijke zonde, die doe ik. Die doe ik in gedachten, woorden en werken.

Nu, over die beide soorten van zonden vertoornst God zich schrikkelijk, staat er. En wil die door een rechtvaardig oordeel tijdelijk en eeuwig straffen. Niet

alle zonden worden in de tijd gestraft. Ik heb straks enkele voorbeelden genoemd van mensen en steden die God hier in dit leven reeds strafte. Maar er zijn vele goddelozen, die geen banden hebben tot de dood. Hun kracht is fris en ze zijn niet in moeite als andere mensen (Ps.73:5). Ze sterven soms nog met een glimlach op het gelaat en ze gaan voor eeuwig verloren. Maar God straft ons, dat doet Hij tijdelijk hier in de tijd of zeker eeuwig. Gelijk Hij gesproken heeft: Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet om dat te doen. Die eeuwige straf, wat dat is, dat weet ik niet. Wat de hel is, dat weet geen mens. Degenen, die daar in weggezonden zijn, die kunnen het ons niet meer vertellen. Zolang we nog hier op de aarde zijn, zijn we niet in de hel. Al zeggen we soms: Die mens heeft al een hel op aarde. Dan kan het lijden ontzettend zijn. Maar er zijn hier altijd nog inmensselen van Gods barmhartigheid. Zolang de mens hier op aarde is, is er altijd nog die algemene goedheid van God, waardoor hij nog hersteld kan worden uit zijn droeve staat, waardoor er nog hulp is in de allergrootste smart, waardoor er nog genezing is, zelfs in de allerdiepste breuken. Daar zijn hier op aarde altijd nog inmensselen van goedertierenheid. Maar dat is er in de hel niet meer. Zo min we weten wat de hemel is. Hetgeen het oog niet heeft gezien, en het oor niet heeft gehoord, en in het hart des mensen niet is opgeklimmen (1Kor.2:9). Dat geldt voor de hemel en dat geldt ook voor de hel.

Dit weten we ervan; want dit zegt het Woord van God ervan, dat het een eeuwig pijnlijden is, naar het lichaam, omdat er een brand des vuurs zal zijn, en naar de ziel, omdat er een eeuwig gevoel van Gods toorn zal zijn. Niet alleen dus de straf, die bestaat in de scheiding van God, in het leven te midden van de duivelen, in die donkere poel, die brandt van vuur en sulfer, die nooit eindigende straf. Maar boven dit alles, boven die brand van vuur, die toorn van God. Want er zijn ook mensen, die op aarde vreselijke pijnen gedragen hebben. Denk maar eens aan zovele duizenden gelovigen, die door de roomse inquisitie zijn omgebracht, ook in ons vaderland. Ze zijn soms op de brandstapels verbrand, ze zijn in kokende olie geworpen, ze zijn aan staken geroosterd en allerlei wreedheden nog meer. Maar ze hebben in het midden van de vlammen met jubelende harten God verheerlijkt en de volmaakte liefde heeft de vrees voor de dood buitengedreven.

Dat alles wordt in de hel gemist. Daar is wel die vreselijke brand, maar daar is boven dat alles, de ondragelijke toorn van God. Het gevoel des harten voor eeuwig verstoten te zijn, van God verlaten te zijn. Nooit meer uitkomst, altijd door. O, geliefden, God heeft het in Zijn Woord gezegd. Ach, maakt u hier nu niet vanaf. Denkt hier niet lichtvaardig over. Laat u niet misleiden. Ik weet wel, we hebben de naam, dat we zwaar zijn en we hebben de naam, dat er dood en hel en verdoemenis gepredikt wordt. Welnu, ik wil ja zeggen daarop. De gereformeerde waarheid is een waarheid van hel, dood en verdoemenis, maar dat is dan ook de waarheid van de Bijbel, en wie durft te ontkennen, dat dit in de Bijbel staat, is een leugenaar. Maar het is niet enkel een prediking

van hel en van dood en van verdoemenis.

Deze prediking moet dienen, opdat we komen tot de enige troost, beide in leven en in sterven. Wie dit vonnis niet aanvaardt, die zal nooit de zoete kracht van Gods genade ervaren. Diens hoop is ijdel en diens blijdschap is leeg en hol en aards. Want alleen wie dit leert bekennen, staat in ons troostboek geschreven, die hier aan de zijde Gods leert staan en zegt: Uw doen is rein, Uw vonnis gans rechtvaardig, ik heb wegens erf- en dadelijke zonden tijdelijke en eeuwige straffen naar Uw rechtvaardig oordeel verdiend, voor die is er hoop. Kom jongens en meisjes, denk je er wel eens aan? Als de zonde brandt in je hart en als de wereld je lokt en als je vrienden je meetrokken van de dienst van God naar de plaatsen van de zonde? Denk je er dan wel eens aan, dat elke zonde een aanranding is van God Zelf, die Hij met tijdelijke en eeuwige straffen aan lichaam en ziel straffen zal? Kom, het zou een middel kunnen zijn, waardoor je de zonden ging haten en vlieden en ging zoeken naar die Weg der ontkoming. Want, daartoe heeft de Heere ons de verschrikkingen van de hel laten prediken, opdat we het zouden zoeken te ontkomen. Opdat we een weg zouden zoeken om daarvan verlost te worden.

Zingen we nu van Psalm 103 vers 2 en 6.

Nog is er een vraag: Is God dan ook niet barmhartig? Ja, die barmhartigheid Gods, die probeert men wel eens uit te spelen tegen de rechtvaardigheid. Dan zeggen we, hoe kan dat nu, als God liefde is, als God barmhartig is, hoe kan dat dan bestaan met een eeuwige straf, met een brandend vuur en een eeuwige pijn? Hoe kan dat daar nu mee bestaan? Dan moet ik weer zeggen: Ach, die knoop zit niet in God, dat raadsel is niet in het Wezen des Heeren, maar die knoop zit in ons verstand, in ons hart, in onze ziel.

Want, zegt de onderwijzer, God is wel barmhartig. O, dat heeft God ten overvloede bewezen, dat bewijst Hij ons nog elke dag als Hij van de hemel ons weldoet en als Hij ons zegent met tijdelijke en geestelijke zegeningen. En Hij heeft Zijn hoogste barmhartigheid tentoongesteld in de overgave van Zijn enig Kind. Dat God barmhartig is, dat roept Golgotha met luider stem, want daar heeft Hij Zijn eigen Zoon niet alleen de straf doen dragen, die ons de vrede aanbrengt, maar ook de toorn doen voelen. Daar is Hij onder de toorn van God bezweken.

Dat heeft Jezus het leven gekost. Onder die toorn van God is Hij gestorven. God de Vader heeft Zijn Zoon dood getoerd. Dat is aan het kruis gebeurd. En weet u waarom God dat gedaan heeft?

Om verlorenen, zoals u en ik, voor eeuwig te kunnen behouden. Is dat geen liefde? Is dat niet de hoogste openbaring van Gods barmhartigheid? Dat Hij door de arbeid van Zijn enige, welbeminde schoonzoon zondaren stelt, die Hij in heerlijkheid opneemt, terwijl Hij Zijn eigen kind in de dood onder de bittere en hete toorn van Zijn gerechtigheid doet verloren gaan.

O, wie nog durft te ontkennen, dat God barmhartig is, is een goddeloze. Die

moet wel met open ogen de waarheid, die hij leest, miskennen en verachten. Die zal het oordeel dragen. God is barmhartig, maar Hij is ook rechtvaardig. Ge moogt die deugden niet tegen elkaar uitspelen.

En nu gaat het in deze Zondag inzonderheid om Zijn rechtvaardigheid. Daarom eist Zijn gerechtigheid, dat de zonde, welke tegen de allerhoogste majesteit Gods gedaan is, ook met de hoogste, dat is met de eeuwige straf naar lichaam en ziel gestraft worde. Dat is naar de wil van God. Dat eist Zijn gerechtigheid. Dat eist het Wezen Gods. God kan niet anders. God zou geen God zijn.

We zouden God nooit lief kunnen hebben, we zouden God nooit kunnen vertrouwen en God zou nooit het hoogste van onze blijdschap kunnen zijn. De hemel zou geen enkele glans voor ons hebben, als er niet zulk een God was, zoals Hij is. Maar dit maakt God dierbaar, dit maakt God groot. Dit doet ons in het stof buigen voor Hem, dat Hij onkreukbaar rechtvaardig is. Dat Hij in het minste niet van Zijn wet afdoet. Ja, zegt u, maar dat is toch om je te pletter te lopen, tegen zo'n God? Dat is toch om radeloos te worden? Is dat nu Evangelie? Moeten we zo de week nu in? Is dat de blijde boodschap van ons troostboek?

Geliefden, wacht een weinig met uw oordeel. Dit laat God ons verkondigen, maar het is niet Zijn laatste woord en dat laatste woord spreekt Hij tot degenen, die onder dit eerste woord hun leven verliezen. Die Hem als Rechter te voet vallen, die zullen Hem als Vader vinden. Die voor Zijn rechterstoel buigen, die zullen diezelfde rechterstoel geopend vinden als een genadetroon. Dat is Gods laatste woord. Gods laatste woord tot de bekommerden. Tot de gebrokenen van hart. Tot de verslagenen van geest. Tot degenen, die voor dit donderwoord beeft. Die God Zijn recht terug geeft, die zeggen: Heere U hebt gelijk, ik ben fout geweest, ik ben altijd fout geweest. Mijn leven is fout, tot in de wortel bedorven. Uw doen is rein. Ik zal des Heeren gramschap dragen, want ik heb tegen Hem gezondigd (Micha 7:9). Ach, wie zo voor God wegzinkt, die zinkt niet in het eeuwig verderf, maar die valt in de genade-armen van een barmhartig Vader. Die zo voor God wegzinkt, die zinkt in de liefde armen van onze trouwe Borg en Zaligmaker. Die zo onder Gods gerechtigheid verloren gaat, die wordt opgevangen in de eeuwige armen van Gods liefde.

En dan tenslotte, als u dan vraagt: Is God dan toch onrechtvaardig, neemt God het dan toch niet zo nauw met de zonde, dan ontsluit God u het geheim. Als uw ziel schreeuwt: o, God, hoe kan het? Milde handen, vriendelijke ogen en dat voor een mens als ik ben? Dan leidt de Heilige Geest u heen naar Golgotha en daar zien we het, hoe genâ van waarheid blij wordt ontmoet. De vrede met een kus van het recht begroet. Ach, dat staat wel niet in deze Zondag, maar ik kan u toch niet naar huis laten gaan, zonder u gewezen te hebben op het doel van deze preek. Het doel van deze prediking is, dat ge wegzinkende voor God, genade zoudt vinden in Zijn ogen en uw Rechter om genade smeken. En dan zult gij de raadselen opgelost vinden in Hem, die op

het kruis Zijn leven gegeven heeft, aan de gerechtigheid Gods, en dan zult ge uit Zijn striemen genade en vergeving en vrede met God ontvangen. En dan zult u God prijzen. Dan zult u God prijzen om de liefde, om de barmhartigheid, om de goedertierenheid om de trouw, waarmee Hij u omringd heeft. Maar ge zult bovenal God prijzen om Zijn gerechtigheid. En die wonden van Jezus, die zullen we in de hemel nog aan Zijn handen en in Zijn voeten zien en we zullen daar Gods lof nog groter maken. Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.